

קריאת התורה THE REQUIREMENT FOR TEN MEN TO PERFORM

The משנה clearly requires that קריאת התורה take place in the presence of ten men:

משנה מגילה פרק ד' משנה ג'—אין פורסין את שמע ואין עוברין לפני התיבה ואין נושאים את כפיהם ואין קורין בתורה ואין מפטירין בנביא ואין עושין מעמד ומושב ואין אומרים ברכת אבלים ותנחומי אבלים וברכת חתנים ואין מזמנין בשם פחות מעשרה ובקרקעות תשעה וכהן ואדם כיוצא בהן.

The list of rituals that require the presence of ten men includes rituals that take place within the synagogue and some that generally take place outside of the synagogue. Of the rituals that take place within the synagogue, קריאת התורה is among the earliest chronologically to have been instituted. What prompted חז"ל when instituting קריאת התורה to require that ten men be present when it is performed? Is the simple answer that קריאת התורה is a דברים שבקדושה? Look again at the משנה. Do those activities represent דברים שבקדושה? Do not be misled by the fact that today we precede each עליה by the lines of ברכו. Can we be sure that the first עליה in קריאת התורה was always introduced by ברכו? The following source provides a basis other than being a דבר שבקדושה that are grounds for requiring that ten men be present when certain activities are performed:

רות פרק ד' פסוק א'—ובעו עלה השער וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר בעו ויאמר סורה שבה פה פלני אלמני ויסר וישב: ב'—ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו פה וישבו:

The גמרא comments on the second פסוק:

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף ז' עמ' ב'—גופא, אמר רב נחמן: אמר לי הונא בר נתן, תנא: מנין לברכת חתנים בעשרה? שנאמר: (רות ד') ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו פה. ורבי אבהו אמר: מהכא: (תהלים ס"ח) במקהלות ברכו א—להים ה' ממקור ישראל. ורב נחמן, בהאי קרא דרבי אבהו מאי דריש ביה? מיבעי ליה לכדתניא, היה רבי מאיר אומר: מנין שאפילו עוברים שבמעו אמן אמרו שירה על הים? שנאמר: במקהלות ברכו א—להים ה' ממקור ישראל. ואידך? אם כן, לימא קרא מבטן, מאי ממקור? על עסקי מקור. ורבי אבהו, בהאי קרא דרב נחמן מאי דריש ביה? ההוא מיבעי ליה למידרש: עמוני – ולא עמונית, מואבי – ולא מואבית, דאי סלקא דעתך לברכה, לא סגיא דלאו זקנים? ואידך? אי סלקא דעתך למידרש, לא סגיא דלאו עשרה? אין, לפרסומי מילתא, וכדאמר ליה שמואל לרב חנא בנגדתאה: פוק ואיתי לי בי עשרה, ואימא לך באנפייהו: המזכה לעובר – קנה. והלכתא: המזכה לעובר – לא קנה.

This גמרא introduces a concept; i.e. לפרסומי מילתא that is the basis for certain activities taking place only in the presence of ten men. The תורה תמימה provides an explanation of this concept in his comments to the words: (ויקרא כב, לב), ונקדשתי בתוך בני ישראל, the source for requiring that ten men be present before reciting a דבר שבקדושה:

והנה יש לי בענין זה בכלל מקום עיון בשיעור פרהסיא דמצינו שיעורים שונים בגמרא. דכאן מבואר דאין פרהסיא פחותה מעשרה, וכן משמע בכתובות ז', ב', שצוה שמואל לרב חנה בנגדתאה

שיביא אליו עשרה בני אדם ויפרסם לפניהם דין אחד, וכן במנחות מ', ב', ולרמו בי ולפרסמו למלתא. וכנר זה מצינו דגם בחמישה הוי פרסום כמו ביבמות ק"א, ב', לענין חליצה דצריך חמישה דיינים כדי לפרסומי מילתא, ויותר מזה מצינו דגם בשלשה הוי פירסום כמו בגיטין מ"ז, א', כל נדר שידעו בו רבים לא יחזור, וקיימא לן שם כמה רבים שלשה, ופירש שם בפירוש המשניות להרמב"ם דהטעם היא משום פרסום וכן בבבא בתרא ל"ט, ב', לענין מחאה סגי בפני שלשה, ושם הטעם כדי שיתפרסם הדבר, וכן בשבועות כ"ה, ב', והוא דידעו בו שלשה בני אדם, ופירש רש"י כל דבר דידעו בו שלשה אנשים הוי פרהסיא, וכן מוכח בערכין מ"ז, א', כל מילתא דמאמרה באפי תלתא לית לה משום לישנא בישא משום דעבידא לגלווי, וצריך עיון לכיין הענין כמו שהוא. ונראה לי לחלק הענין, דהיכי דענין הפרסום הוא דבר כללי שצריך שיתודע לכל ישראל, אז צריך עשרה, יען דאף כי גם בשלשה עבד לגלווי, אבל אינו בהכרח שיתפרסם פרסום מוחלט וכללי על ידיהם, מה שאין כן בדבר הנוגע יחיד אז די פירסום על ידי שלשה, ולא איכפת לן אם לא יתפרסם פרסום כללי. וראיה לזה, שכן בדבר כללי תפסו חז"ל כל האמצעיים המועילים יותר לפרסום, שכן אמרו במנחות שם שאלה העשרה המפרסמים יצאו גם לשוק שהוא מקום יותר מסוגל לפרסום. ולפי הנחה זו יתכוונו כל הסוגיות שהבאנו, כי בפרסום דין כללי הנוגע לכל ישראל הצריכו עשרה ולפרסום יחיד הסתפקו בשלשה.

Our approach to understanding קריאת התורה has been to view קריאת התורה as representing נוסח יהודי מרוקן סידור דרכי אבות. The מעמד הר סיני which represents קריאת התורה that reflects our approach to understanding קריאת התורה but uses a different term: קבלת התורה:

הריני מקבל קבלת התורה שנתנה על ידי משה רבינו עליו השלום, והריני מקבלה מחדש קבלה גמורה ושלמה, וקבלה זו היא בכל לבי ובכל נפשי ובכל מאודי ורמ"ח אברי ושס"ה גידי, וקבלה זו היא בלי שום זכר אנם כלל ועיקר אלא בשמחה ובטוב לבב. וקבלה זו היא לדעת רבי שמעון בר יוחאי הקדוש ולדעת רבי אלעזר בנו הקדוש ולדעת יותם בן עזיהו הקדוש, ופי כפיהם והודאתי כהודאם וקבלתי כקבלתם ודעתי כדעתם, והריני סומך עליהם דרך כלל ופרט ובכלל כל ישראל וקבלה זו תהא עלי ועל כל זרעי וזרע זרעי עד סוף כל העולם עד ועד בכלל אמן.

In פרסומי קבלת התורה מחדש that represents קריאת התורה, חז"ל's view, מילתא and must be done בפרהסיא. The presence of ten men fulfills the requirement of תורה תמימה, a public pronouncement. Notice further that the תורה תמימה includes the following:

שאלה העשרה המפרסמים יצאו גם לשוק שהוא מקום יותר מסוגל לפרסום.

The ten men who wanted to be part of a public pronouncement went into the marketplace to make their pronouncement because the marketplace is the optimum location to publicize a pronouncement. Notice how this practice is consistent with our conclusion that the קריאת התורה that was established for Mondays and Thursdays began in the marketplace. Jews at that time wanted to be מקבל התורה מחדש, accept anew the responsibility of Torah observance, in a place that was יותר מסוגל לפרסום, where the pronouncement would be heard by the greatest number of people.

TRANSLATION OF SOURCES

משנה מגילה פרק ד' משנה ג' -Mishnah. The introduction to the Shema is not repeated, nor does one pass before the ark, nor do the Kohanim lift their hands, nor is the Torah read publicly nor the Haftorah read from the Prophets, nor are halts made at funerals, nor is the blessing for mourners said, nor the comfort of mourners, nor the blessing of the bridegrooms, nor is the name of G-d mentioned in the invitation to say grace, save in the presence of ten. For redeeming sanctified properties nine and a Kohain are sufficient, and similarly with redeeming human beings.

תלמוד בבלי מסכת כתובות דף ז' עמ' ב' -The above text says: R. Nahman said: Huna b. Nathan said to me: A Tanna taught: From where is it derived that the benediction of the bridegrooms has to be said in the presence of ten persons? Because it is said, And he took ten men of the elders of the city, and said: 'Sit you down here'. But R. Abbahu said that it is derived from here: In assemblies bless You, G-d, the Lord, from the fountain of Israel. And how does R. Nahman expound this verse of R. Abbahu? He requires it for the same purpose as has been set out in a Baraitha: R. Meir used to say: From where can it be derived that even embryos in the wombs of their mothers sang the Song by the Sea? Because it is said, In assemblies bless You, G-d, the Lord, from the fountain of Israel. And the other one? If that were so, let the verse say, 'from the womb.' Why does it say, 'from the fountain'? To show that it is concerning the affairs of the fountain. And how does R. Abbahu expound that verse of R. Nahman? He requires it for expounding the rule concerning those who are prohibited from converting to Judaism: an Ammonite, and not an Ammonitess, a Moabite, and not a Moabitess. For if you would think that the presence of the ten men was required for the saying of the benediction, would it not have been sufficient if they had not been elders? And the other one? If you would think that the verse was to be used for that exposition, would it not have been sufficient if there had not been ten persons? Yes, to make the matter public and as Samuel said to R. Hanna of Bagdath: Go out and bring me ten persons and I will say to you in their presence; if one assigns property to an embryo, it acquires it. But the law is: If one assigns property to an embryo, it does not acquire it.

תורה תמימה – ונקדשתי בתוך בני ישראל -I want to understand how the Gemara sets the standard for when an act must be done publicly. I find that the Gemara provides several standards. The rule for the public act of reciting a Davar Sh'bekedusha is that you do not meet the standard unless ten men are present. So too, it appears in Maseches Kesubos, 7, 2, in which Shmuel orders Rav Chana from Bagdhad that he should bring ten men and then Shmuel will make a public pronouncement in front of them. So too in Maseches Menachos, 40, 2, where it is written: let ten people insert it. Let them go about in the market place and so the law will be made known to all. But we also find that the presence of five men is considered a "public" as in Maseches Yevamos 101, 2 concerning one who does not want to proceed with marrying his deceased brother's wife, he must decline in front of five men in

order that the refusal qualifies as having been done as a public pronouncement. We also find that the presence of three men qualifies as a “public” in Maseches Gittin 46,1, in which we learn that a vow that was made publicly cannot be rescinded. How many need to have heard the vow that it reaches the standard of being publicly made? The Gemara concludes that three men need to have been present. The Rambam in his commentary to that Mishna explains that the reason you need three people to know is in order for it to be considered “public.” Similarly in Maseches Baba Basra, 39, 2, a protest must be made in front of three. There the reason is that the protest must be made in a way that it becomes known to the public. Also in Maseches Shavuos, 25, 2, we learn that three people need to know. Rashi explains that any matter that is known to three people is considered public knowledge. Also in Maseches Erchin 15, 1, we learn that whatever is said before three people is not considered slander. That is considered a public act. We believe that because it was an act done publicly that the people about whom the slander was said will find out about it. Given these different standards as to what is considered a “public” we need to analyze all the rules in order to understand the standard for something becoming “public.” It therefore appears to me that I need to differentiate between the various circumstances. Where a matter concerns the Jewish public in general and needs to be publicized to all Jews, then ten men must be present for the act to be considered a public act. Doing the same before three men might also be considered publicizing, but you will not be confident that the publicizing before the three men will cause the message to be delivered to the greater Jewish public. However concerning a personal matter, involving one individual, publicizing in front of three is sufficient. In that case we are not concerned as to whether the information will reach the general Jewish public. It appears to me that in all matters that involve the public at large, Chazal tried to find the means of publicizing that would reach the greatest number of people. That is what was meant in Maseches Menachos that the publicizing that took place before ten men was performed in the marketplace because the marketplace is the place where you can perform the maximum publication. Based on this concept, we can reconcile all the parts of the Gemara that we cited. The publicizing of a matter that concerns the greater Jewish public must be done in front of ten men but the publicizing of a matter that concerns an individual can be done in front of three men.

סידור דרכי אבות - I hereby accept upon myself the obligations of the Torah that was given to us by G-d through Moshe Rabbeinu. I hereby accept it anew with a complete and unconditional acceptance. This acceptance is done with my complete heart and all my soul and with all my possessions, with all 248 of my bones and 365 of my sinews. This acceptance is without even a shred of compulsion but is done in joy and with a good heart. This acceptance is in accordance with Rabbi Shimon son of Kohain, and his holy son Rabbi Lazar and in accordance with the holy King Yoga son of Eliyahu. My mouth is like their mouths; my acknowledgement is like their acknowledgement; my acceptance is like their acceptance and my intentions are like their intentions. By mentioning them, my wish is to include all of the Jewish people, individually and as a group. This acceptance should be upon me, upon my children, and my children's children, until the end of time, Amen.

SUPPLEMENT

Notes

זימון

With the help of G-d we will at some point discuss ברכת המזון. One interesting feature of ברכת המזון is that three men/ women who eat together can participate in זימון. We do not usually associate the number of three people as constituting a group. The comments of the תורה תמימה help us understand why three men/ women who eat together can participate in זימון; i.e. לפרסום יחיד הסתפקו בשלשה. We can also now understand the significance of ten men/ women who recite ברכת המזון together. It becomes the זימון of כלל ישראל.

הגדה

I recently acquired two Yemenite הגדות; one לפי נוסח בלאדי and one לפי נוסח שאמי. There are minor differences between those two הגדות but there are important differences between those הגדות and the ones available in the Ashkenazi world.

First, their קידוש contains a פיוט. Most notable is the line: ויעש לנו ה' א-להינו נסים: וגבורות ויגאלנו מיד אורב ארץ ישראל of הגדה.

Second, בבהילו יצאנו ממצרים: is preceded by the words: הא לחמא עניא.

Third, the order of the questions in מה נשתנה begins with טיבול.

Fourth, they recite a מדרש in the middle of דיינו after the line: ולא נתן לנו את מומנם: ומנין שנתן לנו את מומנם? The מדרש begins with the question:

Fifth, the paragraphs of הלל are read aloud. After each line, those congregated answer with the word: הללוי-ה. The goal is to recite the word: הללוי-ה 123 times reflecting the 123 years that אהרון הכהן lived.

Sixth, they recite a פיוט in the middle of the ברכה of גאל ישראל.

Seventh, their ברכת המזון is different as it always is.

Eighth, they conclude the הלל הגדול after סדר.

Ninth, they do not make a ברכה of בורא פרי הנפץ before drinking the fourth cup because it comes so soon after the the third cup. It is their opinion that the fourth cup is included in the ברכה of the third cup.

Tenth, they then recite all of שיר השירים and not פיוטים.

Both הגדות include the תרגום for שיר השירים and a Hebrew translation of the תרגום. According to the תרגום, שיר השירים is an illusion to יציאת מצרים and to subsequent Jewish history.

ברית מילה

Having recently celebrated the ברית מילה of my first grandchild, I was curious to see if the wording of the ceremony in Sephardic סידורים is similar to the wording in the Ashkenazic סידורים. The ברכות are the same. However, in Sephardic סידורים, you find that they recite two additional ברכות: שהחיינו and בורא עצי בשמים. In addition they recite some פיוטים that Ashkenazim do not recite. The סידורים further contain a note that in ארץ ישראל it is the practice to recite the פסוקים: אם אשכתך ירושלים: פסוקים at a ברית מילה. Since we have adopted the practice of reciting those פסוקים at a wedding, it would seem appropriate that we adopt the same practice when performing a ברית מילה.

For those of you who are interested in obtaining examples of Sephardic liturgy, they are readily available at: Mekor Haseforim, 1973 Coney Island Avenue, Brooklyn, NY between Ave. P and Kings Highway.